HOLLAND VANUIT DE HOOGTE

Voor zijn *Eiland*-project maakte de Nederlandse fotograaf **Jeroen Hofman** gestileerde foto's van de Waddeneilanden. Daarvoor kroop hij in een wiebelende hoogtewerker.

tekst MICHAËL DE MOOR

Vlieland.

Al jaren heeft Jeroen Hofman een voorliefde voor weidse vergezichten. Een liefde die tastbaar wordt in zijn foto's. Hofmans beelden capteren de haast ongerepte puurheid van de Nederlandse natuur en herleiden mens en dier tot een detail te midden van de elementen. Met dank aan zijn precieus oog én aan de hoogtewerker vanwaarop hij de foto's maakt. "Doodeng is dat soms", vertelt hij. "Het waait best wel hard, zeker in Zeeland. Daarboven word ik als een metronoom op en neer gewiegd - dan pompt de adrenaline door je lijf, dat kan ik je verzekeren. Maar omdat ik er zo eenzaam sta, ben ik volledig gefocust op mijn werk. Er is letterlijk niemand die me kan lastigvallen."

Hofmans *Eiland*-project begon met een simpele belofte. "Ik heb jaren geleden een belofte gemaakt aan een kennis die vroeger op Texel woonde. Ze heeft een evenwichtsstoornis en kan daardoor jammer genoeg de boot niet meer nemen. 'Mocht je de kans hebben, wil je het eiland dan voor me fotograferen?' vroeg ze me op een dag. Ik fotografeerde op dat moment parken in Rotterdam en Amsterdam vanop een hoogtewerker. Ik ben naar de Waddeneilanden gegaan en het was er zo mooi dat daar mijn liefde voor het landschap nog groter is geworden."

MOOIER MET MIST OF SNEEUW

Voor hij zijn hoogtewerker opstelde, ging Hofman met de auto of de fiets op verkenning. "Ik check altijd of het lijnenspel van op de grond klopt. Is dat het geval, dan ziet het er van op twintig meter hoogte alleen maar mooier uit. Dat weet ik intussen uit ervaring." Zodra het kader, het moment en de techniek samenkomen, drukt hij af. Dat bleek minder evident dan het klinkt. "Soms kwam ik later weer terug omdat ik dacht dat de plek mooier zou zijn met mist of sneeuw. Sommige landschappen heb ik op vijf verschillende momenten doorheen het jaar gefotografeerd, tot ik voelde dat het helemaal goed zat." Eind september, begin oktober zijn de eilanden op hun mooist, vertelt hij. "Op dat moment sterft de zeekraal af en wordt ze vermiljoenrood. Dat is prachtig."

Meer dan eens worden Hofmans foto's bijna abstracte composities van lijnen en kleuren. Een wandtapijt, noemt hij het zelf. En dat allemaal op basis van een landschap dat cynici weleens saai noemen, wegens zo vlak als een biljarttafel. "Die eeuwige streep aan de horizon kan net heel fascinerend werken, vind ik. En inderdaad, het is moeilijker om een goede compositie te maken van een vlak landschap dan van pakweg de bergen. Maar de 17de-eeuwse schilders die er beroemd mee zijn geworden, hebben het niet voor niets gekozen, hè. Aan hen refereer ik graag. *Gezicht op Delft* van Johannes Vermeer of *Gezicht op Haarlem* van Jacob van Ruisdael, bijvoorbeeld. Zij konden perfect de gelaagdheid van het landschap vatten." Een uitdaging waar ook Hofman vier eeuwen later moeiteloos in geslaagd is.

***Eiland,* nog t.e.m. 19 juni in het Fotomuseum Den Haag, fotomuseumdenhaag.nl. Het boek *Eiland* verscheen bij Hannibal Books, 160 p's, 59 euro**

Boven: Schiermonnikoog.
Onder: Ameland.

Boven: Texel.
Onder: Terschelling.